

הבקר

עתון פועלי ארץ ישראל

31. III. 1966

הוצגת בכורה של להקת "בת-שבע"

אנגליה - נורמן מוריס, בשבילן היתה העבודה על להקת "בת-שבע" הידוש: "באלט ראמברט" הלונדוני, שהוא בן כוריאוגרף ראשון, הוא ביקש להשתמש במוסיקה ישראלית ומכל היצירות שנשלחו אליו לאנגליה בהר ביצירה של פארל בן היים ועליה בנה סיפור "האידרוסין". כשהגיע לארץ השתנה קצת הסיפור המקורי והותאם ל"להקה הישראלית לסצניקה ולסגנון המודרניים שלה; אך הוא מרצה מאוד מהעבודה כאן, וב"עיקר משיחיה הפעולה עם דני קארוון (שנעשה כנראה, ל"תפ" אורן הבית" אצל "בת-שבע"). המחול מבוסס על קבוצה של תשעה רקדנים - את זוג האירור סיים מגלמים רות לרמן ושמועון בראון, המומנט הדרמטי, שיא המחול, הוא המומנט שלפני ההחלטה - מסביר הכוריאוגרף האורח - רוגעי הפחד, ההיסוס, השאלה האם יתאימו השניים לחיים משותפים, מצד שני יש כאן אידיאליה, עליצות, אהבה המתגברת על הפחד, הקטע השני שונה לגמרי. אחרי הסיפוק שהיה לי מעבודתי על "האידרוסין", ביקשתי מה"באלט ראמברט" שיאריכו את חופשתי והתחלתי לעבוד על "פנים ומסכה". זהו מעשה בשלוש שנים ציירות, המציגות ביריד את יצירותיהן, יצירות משונות למדי: "הבובה החיה", "הגורגונה", "גמל שלמה". שלושה מבקרים באים ליריד, ומש' תדלים לרדת לכוונה המסתתרת מאחורי היצירות המשונות ומצ' איים... את שלוש הנשים, הסוף איננו עליו כל כך, - מסיים נור" מן מוריס ואינו נכנס לפרטים (אולי מפני שבמסיבת העתונאים יושבות לרוב עתונאיות. לאלה נעים יותר לתת את ההסבר בכתב. והרי הוא: "גמל שלמה" הוא חרק רעבתן, בעל הזות נעימה ובלתי מסוכנת, והנקבה שלו נוהגת לטרוף את הזכר עם תום ההודור גות; הגורגונה - למי שעדיין אינה יודעת היא יצור מיתולוגי בדמות אשה ששערה עשוי נחשים, וכל המסתכל בעיניה - נהפך לאבן בו במקום. אחרי ההסבר האלה, אין כבר חשק לשאול גם מה פירוש "הבובה החיה").

להקה "הריצה" כבר את התכ" נית לא פחות מששים פעמים ב" רחבי הארץ, והיא מקווה להמשיך בהופעות גם אחרי הוצגת הבכורה הרשמית. בת-שבע דה רוטשילד מציינת אמנם, שעוד רחוק היום שבו תישא את הלהקה את עצמה, ול" עת עתה גדלים ההפסדים עם כל הצגה. "אולי, כאשר יחליטו השל" טונות לתמוך בהנפת המחול בכלל, נזכה גם אנחנו לתמיכה. בעיקר להצגות בישובי העולים". אומרת מיסדת הלהקה והמזגנט שלה, אך מובן שהיא איננה סומכת יותר מדי על התמיכה הזאת

גת, ניסיתי ליצור בין שלושת הגיבורים יחסים חמים ואכזריים. לכל אחד מהם יש חשיבות משלו: האהבה, הכעס, הקנאה והכניעה מתנגשים ויוצרים את הקונפליקט. היפסתי מוסיקה שתבטא מה שהיה לי לומר ואני סבורה שבמוסיקה של מרדכי סתר מצאתי את מבוקשי, שני יחד עם דני קארוון היפסתי את המסגרת ההזותית המתאימה. מכיון שארצנו למקום את העל" לה בתוך בית קטן, באמצע הר" מדבר" דני קארוון מדבר בהתלהבות

להקת המחול "בת-שבע" כבר הכתה שרשים בנפח האמנותי הישראלי ועם כל הוצגת בכורה שלה מתחזקת הדעה כי סוף-סוף נולדו לנו אנסמבל של באלט ראוי לשמו, המפתח סגנון משלו ומחפש דרכים למצוא ביטוי מקורי, לרוב היצירות יש אמנם אופי בינלאומי, אך פה ושם נראים כבר ניצנים של יצירות מקוריות מבטיחות. בתוך עשרים הלהקות שהוצגו מאז יסוד הלהקה, היו שלוש יצירות של כוריאוגרפיות ישראליות, שישה קטעים של כוריי

רינה גלוק ורחמים רון בתמונה מ"נשים באהל"

על עבודתו עם רינה גלוק. "יש להבין" מדגיש גם הוא - כי "התנ"ך היה כאן רק מקור להשראה. על יסוד זה בניתי את התפאורה: לכל גיבור - מקום הפעולה שלו: שרי היא בעלת האהל, היא חיה את חייה בתוך הבית; אך הבית הזה משנה צורה כשמופיעות בו הנפשות האחרות. מקום הפעולה של אברהם איננו הוא האשל. מקומה של הגר הוא הדרך: משם היא באה, לשם שול" חים אותה ומשם היא הוזרת".

ביצירה זו רוקדת רינה גלוק עצמה, היא הבורה, גליה גת מגל" מ את התפאורה, את הבעל מגלים רחמים רון, המופיע בפעם הרא" שונה כסוליסט.

את שני הקטעים האחרים בתכ" נית יצר הכוריאוגרף האורח מ"

אוגרפים אורחים ואחד-עשר מחו" לות מהרפרטואר של מרתה גראהם, היועצת האמנותית הקבועה של הלהקה הישראלית.

בהצגת הבכורה שתתקיים בשל" שה באפריל אנו מוצאים שוב יצירה ישראלית: "נשים באהל" - יצירה כוריאוגרפית של רינה גלוק, רקדנית סוליסטית בלהקת "בת-שבע" שפנתה אל המקורות התנ"כיים, כדי למצוא את הנפשות ליצירתה: שרה, אברהם והגר. "בעצם אין זו אילוסטרציה לנושא התנ"כי", מספרת רינה גלוק, "אני היפסתי ליצירה שלי דמות של אשה חזקה, המתלבטת ברגשותיה ביניהן יכולתי לבנות יצירה מעניי" העיוס, בהרתי בשרה ובגור, מפני שעל הקונפליקט האנושי העמוק